

Arrest

nr. 338 838 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X, die verklaart te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en verklaart te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen X, X en X, op 7 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2025.

Gezien het tussenarrest van 4 september 2025 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat E. VANDERHAEGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Albanië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 december 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat haar drie kinderen samen met verzoekster werden opgenomen op de bijlage 26; haar kinderen doorliepen als begeleide minderjarige asielzoeker mee de asielprocedure van verzoekster. Artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. De Raad is evenwel geen bepaling bekend die de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zoals gesuggereerd wordt in het verzoekschrift, in een dergelijk geval naast de ouder-asielzoeker ook naar diens minderjarig(e) kind(eren) toe te motiveren. Verzoekster maakt een schending van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoekster onvoldoende concrete elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in haar hoofde heeft kunnen vaststellen.

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. In de mate zij voorhoudt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar profiel en aangeeft dat onvoldoende werd bevraagd over het fysiek en psychologisch huiselijk geweld waaronder zij en haar kinderen geleden hebben, wijst de Raad op wat volgt.

Uit het verloop van het persoonlijke onderhoud bij het CGVS blijkt dat de protection officer voldoende oog had voor het kwetsbaar profiel van verzoekster. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoeksters persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in haar land van herkomst. Tevens kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar en haar kinderen zijn overkomen. De ervaringen en emoties van verzoekster hebben haar niet belemmerd om eenduidige verklaringen betreffende haar relaas af te leggen en toe te lichten. Er mag van verzoekster worden verwacht dat zij de kansen die zij krijgt om haar nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpt. Hierbij dient erop gewezen dat het niet aan de protection officer is om het gehoor te ‘sturen’. De Raad stelt overigens vast dat verzoekster in haar verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De Raad ontwaart geen abnormaal verloop van het persoonlijke onderhoud, rekening houdend met verzoeksters kwetsbaarheid.

4. Verzoekster verklaart dat zij in Albanië een gewelddadig huwelijk kende waarbij haar echtgenoot huiselijk geweld tegen haar en haar kinderen pleegde. Nadat zij uiteindelijk op 1 mei 2022 klacht indiende, werd haar echtgenoot op 28 december 2023 door de rechtbank van eerste aanleg in Kukës veroordeeld tot een gevangenisstraf van 28 jaar, waarvan 25 jaar voor het seksuele misbruik tegen haar dochter, één jaar voor huiselijk geweld, één jaar voor verboden wapendracht en één jaar voor drugsbezit. Verzoeksters echtgenoot zou hiertegen in beroep zijn gegaan waarna het hof van beroep in maart of april 2024 zou

hebben besloten dat zijn zaak voor herziening opnieuw moest beoordeeld worden door de rechtbank van Kukës. Omdat verzoekster bang was dat haar echtgenoot bij een herziening van zijn zaak zou worden vrijgelaten, zo stelt zij, besloot zij Albanië te verlaten. Tevens stelt zij de familie van haar echtgenoot te vrezen. Zij zouden haar dochter willen vermoorden omdat zij het haar kwalijk nemen dat zij klacht heeft ingediend tegen haar eigen vader.

5. Het huiselijk geweld en seksueel misbruik waarvan verzoekster en haar dochter G. het slachtoffer waren in Albanië wordt niet betwist. Haar echtgenoot werd hiervoor op 28 december 2023 door de rechtbank van eerste aanleg in Kukës veroordeeld tot een gevangenisstraf van 28 jaar. Dit wordt afdoende gestaafd aan de hand van verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde politionele en gerechtelijke documenten.

Haar vrees dat haar echtgenoot opnieuw op vrije voeten zou kunnen komen omdat het hof van beroep in Tirana de zaak van haar echtgenoot in maart of april 2024 ter herziening terugstuurde naar de rechtbank in Kukës, betreft evenwel, los van het feit dat zij hiervan geen enkel document of begin van bewijs bijbrengt en derhalve bij blote beweringen blijft, een loutere hypothetische vrees. Uit niets blijkt noch weet verzoekster te concretiseren dat haar man effectief zou worden vrijgelaten. De enkele verwijzing in het verzoekschrift naar de aanwezige corruptie in Albanië is te algemeen om aan te tonen dat verzoekster hiervan persoonlijk het slachtoffer zou worden.

Los daarvan toont verzoekster niet aan dat het haar en haar kinderen met betrekking tot eventuele problemen met en vrees voor haar echtgenoot aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Zij maakt om die reden geen nood aan internationale bescherming aannemelijk.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, met name de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 5 december 2023, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben.

Hoewel er nog ruimte is voor verbetering, blijkt verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om dit te bestrijden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder zijn er op gemeentelijk niveau Child Protection Units actief om kinderen te beschermen en is er ook een nationale kinderscherming actief die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt. Het CGVS erkent tevens dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië, maar stelt niettemin vast dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet.

Dit alles wordt in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Uit voormelde landeninformatie blijkt dat er in Albanië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De algemene informatie waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Albanië aan slachtoffers van huiselijk geweld op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met, dan wel ligt in het verlengde van de voormelde informatie. In deze informatie bevestigen meerdere ngo's de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen ze de efficiëntie en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen huiselijk geweld. Uit de informatie kan worden afgeleid dat zowel de overheid als het middenveld allerhande inspanningen doen en daadwerkelijk en effectief optreden. De nationale en lokale overheden, de politie en het gerecht zetten zich in en doen allerlei inspanningen, en voorts spannen allerhande organisaties zich in met betrekking tot (slachtoffers van) huiselijk geweld in Albanië.

Dat corruptie en huiselijk geweld in Albanië nog steeds wijdverspreide fenomenen zijn en dat er, onder meer op het vlak van de effectiviteit van de wetgeving en de beschermingsmaatregelen en van het vertrouwen in de Albanese autoriteiten, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in voormelde analyse uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Albanese autoriteiten redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad stipt hierbij aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Er kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen alsook in het kader van huiselijk geweld aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters eerdere verklaringen op het CGVS en de door haar in het kader van haar beschermingsverzoek neergelegde documenten liggen bovendien geheel in lijn met en bevestigen (de voormelde informatie en conclusies inzake) de beschermingsmogelijkheden in Albanië. Er blijkt uit dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en effectief optreden tegen het geweld en seksueel misbruik dat haar man haar en haar dochter aandeed.

6. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich opnieuw tot de Albanese overheden wendt om bescherming te vragen. Verzoekster slaagt hierin evenwel niet. Zij toont immers niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Albanese overheid voor bescherming.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde politionele en gerechtelijke documenten van Albanië, blijkt dat toen verzoekster bij de politie van Kukës (voor het eerst) klacht indiende tegen haar echtgenoot omdat hij hun dochter G. seksueel misbruikt had, de Albanese politie en justitie meteen en daadwerkelijk optraden. Verzoeksters echtgenoot werd vooreerst dadelijk aangehouden en opgesloten. Voorts werden G. en haar echtgenoot verhoord, werd zij samen met haar kinderen als beschermingsmaatregel voor één maand naar een centrum in Tirana overgebracht, waarna zij naar haar familie in Kukës verhuisde en werd haar echtgenoot op 28 december 2023 door de rechtbank van eerste aanleg te Kukës veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 28 jaar, waarvan 25 jaar voor het seksueel misbruik van uw dochter en één jaar voor huiselijk geweld (NPO, p. 9-11).

Waar verzoekster aanklaagt dat haar echtgenoot slechts tot één jaar cel werd veroordeeld voor de feiten van huiselijk geweld, bemerkte de commissaris-generaal hierover reeds terdege: "Uit het loutere feit dat de veroordeling van uw ex voor het door hem gepleegde huiselijk geweld slechts één jaar cel bedroeg, kan, in tegenstelling tot wat uw advocaat beweert (CGVS, p. 14), niet zonder meer besloten worden tot de onwil van de Albanese autoriteiten om slachtoffers van huiselijk geweld afdoende te beschermen. Deze veroordeling dient in het geheel van alle aantijgingen jegens uw ex, waarbij hij voor het seksueel misbruik van uw dochter tot 25 jaar cel werd veroordeeld, gezien te worden." Verzoeksters verweer komt neer op een herhaling van de argumenten die reeds tijdens haar persoonlijk onderhoud naar voren werd gebracht. Met deze loutere herhaling brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de desbetreffende pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

Daar waar verzoekster verklaarde dat zij en haar kinderen, toen zij nog met haar echtgenoot in Lojme woonden, het slachtoffer waren van huiselijk geweld, wijst de commissaris-generaal er terdege op dat zij deze feiten nooit kenbaar maakte bij de Albanese autoriteiten omdat u naar eigen zeggen uw gezin wou samenhouden (NPO, p. 11). Evenmin diende zij ooit klacht in bij de Albanese autoriteiten omwille van de bedreigingen die M., de zus van haar echtgenoot, in juni 2022 via één van haar broers aan verzoeksters adres uitte, van het feit dat haar dochter A. toen zij in november 2022 op weg was naar school door een onbekende persoon werd aangesproken (NPO, p. 12-13) of van de bedreigingen die haar echtgenoot jegens haar uitte toen hij, nadat hij in de rechtbank veroordeeld was tot 28 jaar gevangenisstraf, naar buiten werd begeleid (NPO, p. 11). Verzoekster deed dit niet omdat zij geen nieuwe zaken wou aangeven,

omdat zij wenste dat haar echtgenoot zo snel mogelijk veroordeeld zou worden en omdat haar echtgenoot uiteindelijk tot 28 jaar gevangenisstraf veroordeeld werd (NPO, p. 12-13).

Wanneer men zoals verzoekster in die situatie, geen beroep doet op de autoriteiten in het land van herkomst, kan er moeilijk verwacht worden dat deze autoriteiten daadwerkelijk optreden. De bedoeling van een klacht bestaat er precies in om bescherming te krijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Het is namelijk de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. Haar bewering dat er geen passende bescherming kan worden geboden kan hier, in het licht van voorgaande informatie aangaande de werking van de Albanese autoriteiten en verzoeksters eigen ervaringen en gedragingen, dan ook niet worden aangenomen.

De Raad herhaalt dienaangaande dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk en doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Verzoekster lijkt hieraan voorbij te gaan in het verzoekschrift.

Verzoekster toont derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat het haar aan nationale bescherming ontbeert. Op basis van het geheel van de elementen die voorliggen, blijkt duidelijk dat zij wel degelijk beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese overheid en zij toont niet aan dat deze haar niet (langer meer) bescherming zou kunnen of willen bieden.

7. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zowel zij als haar kinderen psychologische problemen hebben. Zij brengt evenwel geen medische of psychologische attesten neer die hiervan getuigen. Los daarvan en zoals reeds vermeld, worden de mishandelingen waarvan verzoekster en haar kinderen in het verleden het slachtoffer werden niet betwist. Wel wordt geoordeeld dat deze feiten niet aantonen dat verzoekster in geval van problemen met haar echtgenoot en diens familie geen beroep zou kunnen doen op bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. In zoverre de Raad kan aannemen dat het huiselijk geweld en seksueel misbruik waaronder zij en haar kinderen hebben geleden, hen psychologisch en emotioneel hebben geraakt, kan dit gegeven evenwel niet volstaan om aan te tonen dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming daar dit niets wijzigt aan de bevinding dat zij beroep kan doen op bescherming door de Albanese overheid.

8. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

9. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Wat betreft de problemen met haar echtgenoot en diens familie, blijkt uit het voorgaande dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor wat betreft deze problemen in Albanië geen bescherming zou kunnen krijgen. Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

11. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 13 juni 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekers stellen dat zij hebben gevraagd om te worden gehoord om documenten te kunnen bijbrengen in verband met de rechtszaak die in Albanië aan de gang is tegen hun ex-echtgenoot/vader. Waar hen werd verweten dat zij in dit verband geen bewijs bijbrachten, brengen zij dit thans wel bij. Zij wijzen erop dat het rechtssysteem in Albanië gebukt gaat onder corruptie en vele tekortkomingen kent. Hoewel zij inspanningen hebben geleverd om bescherming te verkrijgen van hun nationale overheden, schiet deze bescherming tekort. Verzoekster dient nog altijd te vrezen voor vervolging in geval van terugkeer. Voor het overige verwijzen zij naar hun verzoekschrift en aanvullende nota. De voorzitter overloopt samen met verzoekers de stukken die zij hebben overgemaakt bij aanvullende nota. Het blijkt te gaan om een gefotografeerde kopie van de eerste bladzijde van een vonnis die hen vanuit Albanië werd toegestuurd door verzoeksters moeder. Verzoekers kunnen niet toelichten hoe hun moeder dit (onvolledig) stuk in bezit heeft gekregen, zij heeft het hen gewoon doorgestuurd. Verzoekster licht nog toe dat de straf van haar echtgenoot in graad van beroep ernstig werd vermindert en dat hij al na drie jaar, met name op 5 mei 2025, uit de gevangenis werd vrijgelaten. De voorzitter wijst erop dat het van belang is om kennis te kunnen nemen van het volledige beroepsvonniss en te kunnen beschikken over een bewijs dat verzoeksters ex-echtgenoot effectief werd vrijgelaten. Hiertoe zal zij een latere zittingsdatum bepalen bij tussenarrest. Zij dringt er bij verzoekers op aan dat zij alle nuttige inlichtingen tijdig overmaken aan de Raad.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal maakt verzoekster op 12 juni 2025 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota over waarbij zij gefotografeerde kopieën toevoegt met betrekking tot de strafzaak die tegen haar ex-echtgenoot en vader van haar kinderen loopt, vergezeld van een eensluitende vertaling.

In de aanvullende nota wordt toegelicht:

“Uit de gevoegde documenten blijkt dat de Albanese autoriteiten op zoek zijn naar verzoekster teneinde haar te kunnen horen als getuige in de rechtszaak van haar ex-man. Een eerste zitting werd vastgesteld op 24 december 2024, een tweede zitting op 16 januari 2025 en een derde zitting op 27 maart 2025.

Door het neerleggen van deze documenten biedt verzoekster een antwoord op de vaststelling die gedaan wordt in de beschikking dd. 25 maart 2025, waarbij gesteld wordt dat de heropening van de procedure ten aanzien van verzoeksters ex-echtgenoot een loutere blote bewering betreft.

De heropening van de strafprocedure tegen verzoeksters ex-echtgenoot creëert een directe bedreiging voor haar veiligheid en die van haar kinderen, die beoordeeld moet worden in het licht van de structurele tekortkomingen van het Albanese rechtssysteem in het beschermen van vrouwen tegen gendergerelateerd geweld. Deze tekortkomingen werden uitvoerig uiteengezet in het verzoekschrift.

Het feit dat verzoekster als getuige moet optreden in de rechtszaak tegen haar ex-echtgenoot plaatst haar bovendien in een bijzonder kwetsbare positie binnen een systeem dat slachtoffers, aldus de VNrapporten, amper juridische en psychologische ondersteuning biedt tijdens gerechtelijke procedures.

Ook eventuele beschermingsmaatregelen zouden geen effectieve bescherming inhouden voor verzoekster en haar kinderen, zoals reeds werd aangehaald in het verzoekschrift. De uitvoering van dergelijke maatregelen is totaal inefficiënt, wat leidt tot de facto straffeloosheid.

Tot slot zorgen de lopende procedures voor de rechtbank van Kukes er ook voor dat verzoekster verplicht zou worden om opnieuw geconfronteerd te worden met haar ex-echtgenoot, wat aangetoond wordt door het feit dat de Albanese autoriteiten verzoekster wensen te horen als getuige. Hierdoor lopen verzoekster en haar kinderen het risico gehetraumatiseerd te worden bij terugkeer naar Albanië. Gelet op deze elementen kan er enkel geconcludeerd worden dat de heropening van de rechtszaak tegen verzoeksters ex-echtgenoot haar blootstelt aan vervolging binnen een systeem dat systematisch faalt in het beschermen van vrouwen tegen gendergerelateerd geweld."

4.2. Het tussenarrest van 4 september 2025 met nr. 332 199 luidt: "Gelet op de specifieke omstandigheden van deze zaak, acht de Raad het gepast om de debatten te heropenen en een nieuwe terechtzitting te bepalen."

4.3. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, naar de debatten die werden gevoerd ter terechtzitting van 13 juni 2025 en naar het tussenarrest van 4 september 2025 met nr. 332 199. Verzoekers verwijzen naar het vonnis van de rechtbank van Kukës van 3 mei 2025 dat zij hebben bijgebracht middels hun recentste aanvullende nota en stellen dat hieruit blijkt dat de procedure tegen hun ex-echtgenoot/vader nog niet is afgerond. De zaak is nog niet gesloten en er is een reële kans dat hij zal vrijkomen. Uit de objectieve landeninformatie blijkt ook dat de beschermingsmaatregelen – zoals het huisarrest dat werd opgelegd aan verzoekers' ex-echtgenoot/vader – in Albanië niet altijd worden gerespecteerd, zodat het risico dat zij lopen bij terugkeer nog steeds reëel is. Er worden weliswaar theoretische beschermingsmaatregelen genomen, maar deze worden niet op een afdoende wijze gehandhaafd door de politie. Verzoekers stellen dat de vervolging waarvan zij in het verleden het slachtoffer werden niet wordt betwist, aangezien deze bevestiging vindt in het voormelde vonnis. De cruciale zin in hun recentste aanvullende nota, waarop zij de nadruk willen leggen, bestaat er volgens verzoekers in dat er slechts één voorval nodig is opdat eerste verzoekster [R.] ernstige gevolgen zou ondervinden van de vrijlating van haar ex-echtgenoot. Verzoekers stellen ook dat het gegeven dat eerste verzoekster afkomstig is uit Lojme, een klein dorpje nabij Kukës, een bijkomend probleem uitmaakt, gelet op de fysieke nabijheid van hun ex-echtgenoot/vader. In de beoordeling van verzoekers' zaak wordt ook onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind, gelet op wat tweede verzoekster [G.] – de oudste dochter van het gezin – is overkomen. Verzoekers besluiten dat het risico dat zij lopen in geval van terugkeer niet kan worden afgedaan als louter hypothetisch. Het staat immers vast dat hun ex-echtgenoot/vader niet langer in hechtenis is, en het gegeven dat hij thans onder huisarrest zou staan maakt geen effectieve beschermingsmaatregel uit. Hierbij stellen verzoekers ook dat verweerder zich ook niet verweert tegen het bijgebrachte beroepsvonnis, zodat er minstens aanleiding is om de bestreden beslissing te vernietigen en hun zaak terug te sturen naar verweerder voor verder onderzoek naar de nieuw bijgebrachte elementen. Gevraagd waarom de gehele strafprocedure tegen haar ex-echtgenoot moest worden overgedaan, wijst eerste verzoekster erop dat het hof van beroep in Tirana het oorspronkelijke vonnis van de rechtbank van Kukës heeft vernietigd. Zij stelt te vermoeden dat dit het gevolg is van corruptie, waarbij haar ex-echtgenoot eenvoudigweg geld heeft betaald om dit te bewerkstelligen. Bijgevolg werd het proces overgedaan en werd haar ex-echtgenoot vrijgelaten. Eerste verzoekster is inmiddels ook gescheiden, maar beschikt nog niet over documenten die dit bevestigen. Verder bevraagd, geeft zij ook nog aan dat zij in de eerste plaats zekerheid wil voor haar kinderen. Zij hebben inmiddels een normaal stabiel leven uitgebouwd in België en vragen de Raad om hiermee rekening te houden in zijn beoordeling. Tot slot neemt de tolk op vraag van de voorzitter inzage in het

voormelde beroepsvonnis en de vertaling ervan. De tolk corrigeert een fout in de vertaling: waar in het besluit wordt gesteld dat verzoekers' ex-echtgenoot wordt verzocht om zijn woning "te verlaten", moet dit worden gelezen als "niet te verlaten".

Zoals geacteerd in het proces-verbaal maakt zij op 17 september 2025 een tweede aanvullende nota over waarbij een kopie van het vonnis van de rechtbank van Kukes van 3 mei 2025, met bijhorende vertaling, wordt gevoegd. In de aanvullende nota wordt toegelicht:

"Per aanvullende nota van 12 juni 2025 legde verzoekster documenten neer die de heropening van de procedure voor de rechtbank van Kukes aantoonde, samen met de beëdigde vertalingen van deze documenten. Ter zitting dd. 13 juni 2025 gaf verzoekster aan dat haar echtgenoot intussen werd vrijgelaten. Zij kon hier echter nog geen bewijs van voorleggen, waardoor Uw Raad besloot om de zaak uit te stellen teneinde te kunnen oordelen met kennis van zaken. Bij huidige aanvullende nota legt verzoekster een vonnis van de rechtbank van Kukes neer, daterend van 3 mei 2025 (stuk 1), alsook een beëdigde vertaling van dit vonnis (stuk 2). Uit het vonnis blijkt dat de ex-echtgenoot van verzoekster zich slechts in voorlopige hechtenis bevond, en dat er tot op heden geen definitieve uitspraak is over zijn schuld en detentie. Op basis van het Albanese Wetboek van Strafvordering mag de totale duur van de voorlopige hechtenis niet langer zijn dan een vastgestelde maximumtermijn, afhankelijk van de zwaarte van het misdrijf. Voor misdrijven waarop een gevangenisstraf van tien jaar tot levenslang staat, geldt een absolute bovengrens van drie jaar (zie vonnis, p. 7 juncto p. 9). De rechtbank van Kukes oordeelde in casu dat de periode van drie jaar in voorlopige hechtenis voltooid is, waardoor Mijnheer B. niet langer in voorlopige hechtenis gehouden mag worden (vonnis, p. 11-12). Gelet op het vluchtgevaar en de kans op recidive, is de rechtbank van Kukes echter van oordeel dat Mijnheer B. onder huisarrest moet worden geplaatst tot het einde van het proces (vonnis, p. 14-15). Ook uit deze bewoordingen kan worden afgeleid dat de zaak nog niet definitief afgesloten is en dat er nog steeds een reële kans bestaat dat Mijnheer B. vrijkomt. De rechtbank legde dus een huisarrest op aan verzoeksters ex-echtgenoot, in zijn woning in het dorp Lojme, met een 24u-politietoezicht teneinde de effectiviteit van de maatregel te garanderen. Verzoekster wenst hierbij op te merken dat zij 16 jaar lang in Lojme gewoond heeft bij haar echtgenoot, alvorens naar Kukes te vluchten, bij haar ouders. Kukes ligt op slechts enkele kilometers van Lojme, waardoor haar ex-echtgenoot haar zou kunnen terugvinden en haar gemakkelijk zou kunnen bereiken. Het is ook net omwille van de nabijheid van beide plaatsen dat de maatregel van huisarrest werd opgelegd ("De rechtbank houdt rekening met de straffeiten waarvan de beklaagde M.B. beschuldigd wordt, de veiligheidsnoden, reliëf en afstand tussen het dorp Lojme en de stad Kukës, oordeelt dat de vordering van de procureur betreffende de veiligheidsmaatregel "Huisarrest" tegen de beklaagde M.B. gegrond is in de wet en bewezen en dat hij onder politietoezicht zal zijn 24 uren in de woning tot het einde van het proces en moet aanvaard worden."). Verzoekster kan, gelet op haar profiel, nergens anders terecht in Albanië. De geografische nabijheid van de stad Kukes ten opzichte van het dorp Lojme creëert een reëel risico op vervolging in haar hoofde. Er dient ten slotte opgemerkt te worden dat Mijnheer B. tot op heden ontkent de feiten te hebben gepleegd, en ook elementen heeft voorgelegd waaruit dit zou moeten blijken (vonnis, p. 13: "Deze strafzaak wordt behandeld en het parket heeft de bewijzen ingediend om de beschuldigingen tegen de beklaagde te staven, terwijl de advocate bewijzen heeft ingediend om de beschuldigingen van het parket te bestrijden."). Op basis van de aangevoerde elementen, meent verzoekster dat zij een reëel risico op vervolging loopt bij terugkeer naar Albanië gezien de vrijlating – weliswaar onder huisarrest – van haar ex-echtgenoot, en dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Ondergeschikt meent verzoekster dat de nodige elementen ontbreken om een beslissing te nemen over het risico op vervolging bij terugkeer naar Albanië, aangezien haar echtgenoot niet definitief veroordeeld werd en de zaak nog hangende is voor de rechtbank van Kukes."

5. Met voormelde argumentatie ter zitting en de bij aanvullende nota's aangebrachte processtukken, brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 25 maart 2025.

5.1. Het door verzoekster aangebrachte vonnis van de rechtbank van Kukes van 3 mei 2025 bevestigt dat het eerdere vonnis van 28 december 2023 waarbij haar ex-echtgenoot en vader van haar kinderen schuldig werd bevonden aan, onder meer, seksueel misbruik van haar dochter G. alsook huiselijk geweld tegen verzoekster en haar kinderen, bij arrest van 21 mei 2024 van het hof van beroep in Tirana werd vernietigd en dat dit hof van beroep de zaak van haar ex-echtgenoot voor een herbehandeling terugstuurde naar een andere rechtbank in Kukës.

Dit vonnis toont tevens aan dat verzoeksters ex-echtgenoot niet langer in voorhechtenis mag worden gehouden wegens het reeds voltooiën van de volledige termijn in voorlopige hechtenis, in casu 3 jaar.

Tegelijkertijd oordeelt de rechtbank van Kukes in dit vonnis van 3 mei 2025 dat, gelet op het vluchtgevaar en de kans op recidive, andere veiligheidsmaatregelen moeten worden getroffen. Hierbij wordt rekening gehouden met de straffeiten waarvan de ex-echtgenoot van verzoekster beschuldigd wordt alsook de aanwezige veiligheidsnoden en met de korte afstand tussen het dorp Lojme waar de maatregel van huisarrest werd opgelegd en de stad Kukes waar verzoeksters ouders verblijven en waar verzoekster naartoe vluchtte. Daarom legt de rechtbank van Kukes verzoeksters ex-echtgenoot huisarrest op tot het einde van het proces, met een dagelijks politietoezicht gedurende 24 uren om de effectiviteit van de maatregel te garanderen. Hij mag zijn woning niet verlaten en niet met andere personen communiceren dan met wie hij samenwoont.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat verzoekster wat betreft het huiselijk geweld tegen haar en haar kinderen alsook het seksueel misbruik waarvan haar dochter G. het slachtoffer was, de nationale beschermingsmogelijkheden en rechtsmiddelen die haar ter beschikking staan heeft kunnen benutten. Tevens is gebleken, zoals ook geduid in de punten 5 en 6 van de beschikking, dat de Albanese autoriteiten wel degelijk en effectief optreden tegen het geweld en seksueel misbruik dat haar ex-echtgenoot verzoekster en haar dochter G. aandeed: *“Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde politionele en gerechtelijke documenten van Albanië, blijkt dat toen verzoekster bij de politie van Kukës (voor het eerst) klacht indiende tegen haar echtgenoot omdat hij hun dochter G. seksueel misbruikt had, de Albanese politie en justitie meteen en daadwerkelijk optraden. Verzoeksters echtgenoot werd vooreerst dadelijk aangehouden en opgesloten. Voorts werden G. en haar echtgenoot verhoord, werd zij samen met haar kinderen als beschermingsmaatregel voor één maand naar een centrum in Tirana overgebracht, waarna zij naar haar familie in Kukës verhuisde en werd haar echtgenoot op 28 december 2023 door de rechtbank van eerste aanleg te Kukës veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal 28 jaar, waarvan 25 jaar voor het seksueel misbruik van uw dochter en één jaar voor huiselijk geweld (NPO, p. 9-11).”*

Het gegeven dat de strafzaak van verzoeksters ex-echtgenoot wordt herbehandeld door een andere rechtbank en hij wettelijk gezien niet langer in voorhechtenis mag worden gehouden, maakt niet dat er sprake is van een gebrek aan nationale bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dat het oorspronkelijk vonnis werd vernietigd, kan voorts te wijten zijn aan diverse factoren en wijst er dus niet noodzakelijkerwijze op dat de Albanese autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om verzoekster en haar kinderen te beschermen. Uit de door haar aangebrachte processtukken kan niet blijken dat deze strafzaak incorrect werd behandeld of foutief werd beoordeeld door de Albanese justitie, noch dat de grondrechten van verzoekster en deze van haar dochter G. doorheen deze procedures werden geschonden. Verzoekster werpt dan wel het vermoeden op dat er sprake is van corruptie waarbij haar ex-echtgenoot geld heeft betaald om het oorspronkelijk vonnis van de rechtbank van Kukes door het hof van beroep in Tirana te laten vernietigen, maar brengt geen objectieve elementen bij die deze blote bewering onderbouwen of staven. Het arrest van 21 mei 2024 wordt niet voorgelegd, hetgeen vreemd is daar verzoekster er wel in slaagt andere gerechtelijke documenten voor te leggen. Bijgevolg is er geen helderheid over de reden waarom het vonnis van 28 december 2023 werd vernietigd en voor herbehandeling naar een andere rechtbank gestuurd. Deze bewering valt voorts moeilijk te rijmen met het gegeven dat haar ex-echtgenoot nog steeds strafrechtelijk wordt vervolgd en dat zij en haar dochter G. nog steeds als slachtoffer worden beschouwd. Immers, de vaststelling dat hem, na de vernietiging van het oorspronkelijk vonnis, een andere veiligheidsmaatregel wordt opgelegd omdat hij niet langer in voorlopige hechtenis kan worden gehouden, met name huisarrest met een 24u-politietoezicht tot het einde van het proces, spreekt de bewering dat haar ex-echtgenoot het verloop van het strafproces in zijn voordeel kan beïnvloeden tegen.

De vrees dat hij zal worden vrijgesproken, is voorts louter hypothetisch. Verzoekster weet dit niet te concretiseren en dit kan niet worden afgeleid uit het enkele feit dat de strafzaak wordt herbehandeld.

Waar zij onder verwijzing naar algemene landeninformatie en nieuwsberichten aangeeft dat huisarrest als vrijheidsbeperkende maatregel vaak niet wordt gerespecteerd en stelt dat zij en haar kinderen in geval van terugkeer een reëel risico lopen, herinnert de Raad eraan dat de Albanese politie en justitie in verzoeksters individueel geval voor wat betreft haar problemen en die van haar dochter G. met hun ex-echtgenoot/vader in het verleden daadwerkelijk optraden en bereid alsook in staat waren om bescherming te verlenen. Haar ex-echtgenoot staat zolang het proces loopt ook 24 uur per dag onder politietoezicht – er is dagelijks toezicht gedurende 24 uur door de politie.

Een enkele verwijzing naar landeninformatie en nieuwsberichten is louter algemeen van aard en volstaat bijgevolg niet om in hoofde van verzoekster en haar kinderen een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoekster maakt hiermee niet aannemelijk dat het haar en haar kinderen met betrekking tot eventuele problemen met en vrees voor haar ex-echtgenoot aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Het is binnen dit kader daarom redelijk te verwachten dat verzoekster

gehoor geeft aan de vraag van de Albanese overheden om haar opnieuw te horen als getuige. Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij hierdoor het risico lopen te worden gehertraumatiseerd, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat in Albanië verschillende voorzieningen, zowel vanuit de overheid als vanuit gespecialiseerde NGO's of andere hulporganisaties, aanwezig en toegankelijk zijn die psychologische en juridische bijstand aanbieden aan slachtoffers van huiselijk geweld (COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 5 december 2023, p. 48-55). Overigens kan uit de stukken gevoegd bij de eerste aanvullende nota niet blijken dat verzoekster en haar kinderen worden opgeroepen door de rechtbank om te worden gehoord als getuige. Er blijkt uit de stukken enkel dat de rechter op 17 december 2024 aan de politie van Kukes vraagt om verzoekster en haar dochter G. op de hoogte te brengen van de hoorzitting op 24 december 2024; dat op 20 december 2024 de politie hiertoe de nodige inspanningen heeft gedaan maar verzoekers niet heeft kunnen aantreffen; dat de rechter op 26 december 2024 beveelt om de zittingsdatum van 16 januari 2025 bekend te maken aan verzoekster en dat de broer van verzoekster op 10 maart 2025 wordt opgeroepen als getuige in de strafzaak op de zitting van 27 maart 2025.

Zoals in punt 5 van de voormelde beschikking met verwijzing naar de omstandige toelichting in de bestreden beslissing wordt geduid die hierbij als hernomen wordt beschouwd, blijkt uit het geheel van de landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, afdoende dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden, onder meer door te voorzien in meer beschermingsmaatregelen en beschermingsmogelijkheden. Verzoekster toont niet aan en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade. Noch het betoog van verzoekster, noch de informatie waarnaar zij verwijst is bijgevolg van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Albanië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

De Raad oordeelt, dat gelet op het geheel van de landeninformatie, in navolging van de verwerende partij wel degelijk kan worden besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van huiselijk geweld over het vermogen beschikken om aan alle onderdanen voldoende bescherming te bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet te treffen alsook dat zij bereid en in staat zijn deze bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet te bieden. Verzoekster brengt met haar betoog ter terechtzitting geen concrete elementen aan die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Verzoeksters verklaringen op het CGVS en de door haar in het kader van haar beschermingsverzoek neergelegde documenten liggen geheel in lijn met en bevestigen de voormelde analyse inzake de beschermingsmogelijkheden in Albanië.

Waar internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming, toont verzoekster in deze, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat het haar en haar kinderen in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Op basis van het geheel van de elementen die voorliggen, blijkt duidelijk dat zij wel degelijk een beroep kan doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese overheid en zij toont niet aan dat deze haar en haar kinderen niet langer bescherming zou kunnen of willen bieden. De Raad herhaalt dienaangaande dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Geen enkele rechtsstaat, ook de Belgische niet, kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat in Albanië nationale beschermingsmogelijkheden voorhanden en beschikbaar zijn. Albanië kent een beschermingssysteem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en in het algemeen hebben alle Albanese burgers hiertoe toegang.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen van huiselijk geweld tegen haar en haar kinderen alsook het seksueel misbruik ten aanzien van haar dochter G. vanwege haar echtgenoot geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in hun individuele omstandigheden geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Albanië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Albanese autoriteiten geen redelijke

maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij verklaart te vrezen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij en haar dochter G. in hun geval voor hun problemen – of bij een eventuele herhaling ervan in geval van terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of doeltreffende bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar en haar kinderen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekster toont derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat het haar en haar kinderen aan nationale bescherming ontbreekt. Op basis van het geheel van de elementen die voorliggen, blijkt duidelijk dat zij wel degelijk een beroep kan doen op de hulp en/of doeltreffende bescherming van de Albanese overheid en zij toont niet aan dat deze haar en haar kinderen niet (langer) bescherming zou kunnen of willen bieden.

Verzoekster brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5.2. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, doet geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria.

Hoger is gebleken dat verzoekster geen concrete elementen heeft aangevoerd waaruit dergelijke vrees of risico blijkt aangezien zij en haar kinderen bij eventuele problemen met hun ex-echtgenoot/vader een beroep kunnen doen op doeltreffende bescherming door de Albanese autoriteiten.

5.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

6. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO